

ROZENKNOPJE

DOOR

W. BLOMBERG—ZEEMAN.

Ze heette Roosje, maar toen ze heel klein was, had Vader haar Rozenknopje genoemd, omdat ze met haar frissche, roode wangetjes je deed denken aan een ontluikend roosje.

Toen ze naar school ging, noemden de kinderen haar natuurlijk Roosje, maar Vader en Moeder mochten nog zoo heel graag zeggen: Rozenknopje.

De Vader van Rozenknopje was reiziger en dus niet veel thuis, maar van ieder reisje bracht hij iets mee voor zijn klein blondje, iets moois of iets lekkers. Rozenknopje was eenigst kindje en misschien kwam het daardoor, dat ze het zoo heel goed had. Hoewel Vader en Moeder heelemaal niet rijk waren, was het toch voor Rozenknopje of ze alles kon krijgen, wat haar hartje begeerde.

De lekkerste hapjes aan tafel waren voor haar en als het iets heel duurs of heel fijns was, deden Vader en Moeder, alsof ze er niets om gaven, of er eigenlijk ook niet erg van hielden. Dan had Rozenknopje immers zooveel te meer.

Rozenknopje had ook allemaal fijne kleertjes. Moeder nam maar geen nieuwen mantel en Vader deed het nog maar met zijn ouden hoed, die anders leelijk vaal begon te worden, want er stond zoo'n beeldig jurkje voor een modemagazijn, dat Rozenknopje zeker allerliefst zou staan.

Rozenknopje leek op en top een rijkelui's kindje. Omdat ze er zoo lief uitzag en omdat ze ook werkelijk een vroolijk hupsch ding was, hield ieder van haar. En zij hield van iedereen.

Van iedereen eigenlijk niet. Want van Grootmoeder hield ze niet zoo heel erg veel, niet zoo veel als andere kinderen van hun grootmoeder houden. Eerlijk gezegd, was ze maar

heel blij, dat Grootmoeder in een andere plaats woonde en maar een enkel keertje kwam. Grootmoeder kon zelf geen logé's hebben, want haar huisje was maar heel klein. Gelukkig maar, had Rozenknopje wel eens gedacht, want ze zou het heelemaal niet prettig gevonden hebben om bij Grootmoeder te logeeren. Grootmoeder was zoo streng. Moeder zei, dat het maar zoo leek, omdat Grootmoeder een moeilijk en zwaar leven achter zich had. Ze was vroeg weduwe en had zes kinderen groot moeten brengen. En dat zestal had met elkaar niet zooveel kunnen krijgen, als Rozenknopje alleen.

Toen Grootmoeder den laatsten keer bij hen logeerde, was Rozenknopje 's avonds gaan ballen op de stoep. O, wee daar vloog de bal boven door het zolderraam. „Toe Moedertje, haalt u hem gauw,” riep ze. Maar Grootmoeder had het venster opgeschoven en gezegd: „Je Moeder jouw bal halen? Hoe kom je er bij? Haal hem gauw zelf.”

Ze was boos naar boven gegaan! Moeder deed immers altijd alles voor haar, wat ze vroeg. Zoolang Grootmoeder er was, zou ze niets meer durven vragen. Des avonds had Grootmoeder haar naar bed gebracht, En toen ze haar avondgebedje had opgezegd, had Grootmoeder haar handjes vastgegrepen en gebeden: „Lieve Heer, maakt u van Rozenknopje een ander meisje, dat zichzelf leert vergeten.”

En Grootmoeder had haar uitgelegd, dat zichzelf vergeten wou zeggen, eerst denken aan anderen. Zooals van middag dacht je dadelijk aan je eigen gemak maar je vergat, dat het voor Moeder wel eens vermoeiend kon zijn de trap op en af te gaan. Ja, Grootmoeder was wel goedig en lief, maar toch toch heel anders dan Vader en Moeder. Het speet Rozenknopje heusch niet, toen Grootmoeder weer vertrok.

Grootmoeders gebedje was gauw vergeten en Rozenknopje werd in huis weer het gewichtige persoontje, waar alles om draaide.

Ná eenige weken gebeurde er iets heel naars. Op zekeren morgen, toen Roosje wakker werd, vertelde Vader, (die gelukkig juist thuis was) dat Moeder niets goed was en dat Vader al een brief aan Grootmoeder gezonden had om haar te vragen

zoo spoedig mogelijk over te komen en de huishouding te doen.

„Moeke wordt misschien gauw beter”, pruilde Roosje.

„'t Is voor Moeder een rust, dat Grootmoeder komt,” zei Vader.

„Maar ik vind het niet zoo heel erg prettig.”

Roosje leek dien dag meer op een onweerswolkje dan op een rozenknopje. Moeder merkte het wel en het speet haar zoo, dat haar eenigste schat iets als vrees gevoelde voor haar lief, zorgzaam Moedertje.

Grootmoeder kwam den volgenden dag. En dien eersten dag waren Grootmoeder en Roosje de beste vriendjes. Maar — toen was 't uit. 't Begon 's morgens vroeg al. Roosje was niet gewend direct te gehoorzamen. Toen Grootmoeder haar om half 8 riep, bleef ze tot 8 uur liggen. Dat was zoo haar gewoonte. Moeder hielp haar dan holderdebolder en dan kwam ze nog juist op tijd klaar.

„Toe Grootmoe, helpt u gauw met mijn kousen,” riep ze aan de trap.

„Wat is het mijn kind?” vroeg Grootmoe.

„Ik ben zoo laat. Trekt u gauw mijn kousen aan en helpt u me wasschen en doet u dan de knoopjes van mijn onderjurk dicht en rijgt u dan mijn schoenen aan.”

„Voor ditmaal zal ik dit alles doen. Maar dan doe ik het niet meer. Als ik je roep, sta je op,” zei Grootmoe streng.

Zwijgend liet Roosje zich helpen. Echt flauw van Grootmoeder, om dat nu weer te zeggen. 's Middags was er al weer wat. Ze zat met haar groote blokkendoos te spelen, toen Jet, haar schoolvriendin aan het raam tikte.

„Ga je mee naar school, Roos?”

„Ja, ik kom.” Even kwam in haar op, de blokken op te ruimen. Moeder had vaak gezegd, dat het zoo hoorde, maar nog vaker had Roosje het maar door Moeder laten doen,

„Dag Grootmoe!” riep ze om den hoek der keukendeur.

„Dag Roosje! Leer maar prettig.”

Floep, dicht was de deur en zij stond op straat. Juist wou ze haar arm door Jets arm steken, toen de deur weer open-

ging en Grootmoeder riep: „Roosje! Gauw terugkomen en eerst de blokken opruimen.”

Roosje leek nu wel een donkerroode roos, want ze kreeg

een kleur van schaamte en woede. Waarom had Grootmoeder dat nu niet willen doen? Net zoo vervelend, dat Jet het ook hoorde. Met een hanglipje ging ze naar school. Om 4 uur, toen ze thuiskwam, was echter het leed weer vergeten. 't Was hinkeltijd en op de stoep maakte ze met Jet een groote hinkelbaan.

„Ben je al thuis?” riep Grootmoeder, terwijl ze de deur opende. „'k Wou wat hinkelen blijven,” sprak Roosje, terwijl ze weer alle aandacht voor haar baan had.

„Toe kind, kom nu binnen. Je kunt me heerlijk helpen.”

„Helpen? Ik helpen?” vroeg Roosje verbaasd.

„Er is zoo'n groote wasch thuis gekomen. Haal jij nu eens vlug de bandjes uit.”

Met een gezicht, dat niet veel goeds beloofde, kwam Roosje binnen. „Ik vind het niks prettig,” mompelde ze.

„Moeder verricht alle dagen zooveel dingen, die niets prettig zijn en die toch gebeuren moeten,” was Grootmoeders antwoord.

Grootmoeder wees Roosje nu hoe ze moest doen. En toen het kleine blondje eenmaal bezig was, deed ze het maar wat handig.

„Wat heerlijk zoo'n flinke meid te hebben,” zei Grootmoeder vroolijk. Roosje was heel stil eerst van boosheid, daarna omdat ze zoo'n medelijden had met zichzelf. Maar die grootmoeder scheen haar gedachten te kunnen raden. Jammer, dat die hinkelbaan moest wachten. Maar het noodige gaat voor het prettige. „Heeft je Moeder altijd alleen die bandjes uitgehaald?” Roosje knikte van ja. „Voortaan doe jij het voor Moeder hè?” Roosje knikte weer. „Weet je wat je straks vragen moet in je avondgebedje? „Lieve Heer, mag ik Moeders hulpje worden? Wilt U mij daarmee helpen?” Roosje knikte ten derdemale. De bandjes waren uitgehaald en Roosje mocht naar haar hinkelbaan terugkeeren.

Er kwamen nog heel moeilijke dagen voor Roosje, die ook moeilijke dagen voor Grootmoeder waren.

Langzaam, heel langzaam kreeg Moeder haar krachten weer. En toen Moeder voor het eerst in de huiskamer kwam, was het Roosje, die Moeders stoel klaarzette, die Moeders kopje had versierd, die uit haar eigen spaarpot bloemen voor Moeder had gekocht.

„Wat wordt ze groot,” zei Moeder gelukkig.

„'t Rozenknopje is een roosje geworden, vrouw,” sprak vader. Maar Roosje drukte zich tegen Grootmoeder aan. Grootmoeder had haar immers dat gebedje geleerd, dat de Vader in den hemel verhoord had.

